

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **TAAR s.r.o.**, se sídlem Budějovická 11, Veselí nad Lužnicí, zast. Mgr. Jiřím Mašlejem, advokátem se sídlem Říční 456/10, Praha, proti žalovanému: **Celní úřad pro Jihočeský kraj**, se sídlem Kasárenská 6/1473, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 9. 2023, č. j. 63 Af 12/2021-77,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2021, č. j. 53137/2021-520000-12.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 53 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 135zg zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), rozhodl o zabránění neznačených tabákových výrobků, k jejichž zajištění došlo mezi dny 27. 2. 2017 a 30. 3. 2017, neboť proti stěžovatelce nebylo možno vést přestupkové řízení – odpovědnost stěžovatelky zanikla uplynutím promlčecí doby dle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky dne 27. 2. 2020. Jednání naplňující znaky přestupku (resp. tehdy správního deliktu) mělo spočívat v tom, že stěžovatelka uvedla do volného oběhu neznačené tabákové výrobky.

[3] Podle názoru žalovaného stěžovatelka do volného oběhu uvedla tabákové výrobky s obchodním označením ZERA vyrobené ve zdaňovacích obdobích listopad 2016 až únor 2017; tyto výrobky byly značeny jako doutníky (a jako doutníky i zdaněny), ačkoliv nesplňovaly podmínky podle § 101 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních, a nebylo je tedy možno za doutníky považovat. Tyto výrobky bylo vzhledem k § 114 odst. 4 zákona o spotřebních daních ve znění účinném ke dni 27. 2. 2017 nutno považovat za neoznačené z důvodu nesprávného označení. Nesprávným značením tabákových výrobků (které proto bylo možno považovat za neznačené) naplnila stěžovatelka skutkovou podstatu správního deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních ve znění účinném ke dni 27. 2. 2017.

[4] Stěžovatelka byla shledána vinnou spácháním správního deliktu rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č. j. 3044-10/2019-520000-12; stěžovatelka se proti tomuto rozhodnutí odvolala a Generální ředitelství cel jej rozhodnutím ze dne 18. 11. 2019, č. j. 47495-2/2019-900000-311, zrušilo a věc vrátilo žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutím ze dne 18. 8. 2020, č. j. 32840-6/2020-520000-12, žalovaný řízení o správním deliktu zastavil z důvodu zániku odpovědnosti stěžovatelky za správní delikt kvůli uplynutí promlčecí doby.

[5] Žalovaný následně zahájil řízení o zabránění věci, v němž bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

2. Řízení před krajským soudem

2.1. Rozsudek krajského soudu ze dne 25. 5. 2022, č. j. 63 Af 12/2021-33

[6] Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou u krajského soudu. Ten žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 25. 5. 2022, č. j. 63 Af 12/2021-33, zamítl.

[7] Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly správně, pokud zajistily tabákové výrobky podle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních, a nikoliv podle § 42d téhož zákona. Stejně tak správní orgány nepochybily, pokud při zabránění aplikovaly § 135zg zákona o spotřebních daních, který nebyl účinný v době jednání naplňujícího znaky správního deliktu, neboť ochranná opatření se ukládají podle zákonné úpravy účinné v době, kdy je o nich rozhodováno. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány při zabránění tabákových výrobků „nepřípustně směšovaly“ zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o spotřebních daních, neboť bylo namístě použít oba zákony jako úpravu obecnou

pokračování

a speciální. Podle krajského soudu byly splněny všechny podmínky pro zabránění tabákových výrobků: jednalo se o neoznačené výrobky a byla splněna i podmínka v podobě požadavku na ochranu bezpečnosti osob nebo majetku či jiného obdobného obecného zájmu. Krajský soud se nezabýval otázkou, zda stěžovatelka svým jednáním naplnila znaky správního deliktu, neboť v řízení o zabránění věci není tato otázka relevantní.

[8] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 8. 2023, č. j. 5 Afs 187/2022-56, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto rozhodnutí upozornil, že pro zabránění podle § 135zg zákona o spotřebních daních je mj. třeba, aby tabákové výrobky náležely *pachateli*, proti kterému *nelze vést řízení o přestupku* (resp. o správním deliktu) nebo mu *nelze uložit trest*, a zabíraný tabákový výrobek musí být možno považovat za věc uvedenou v § 48 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Krajský soud pochybil, pokud se odmítl zabývat otázkou, zda se stěžovatelka dopustila jednání, které naplňovalo znaky přestupku, resp. správního deliktu, a druhou z uvedených podmínek tedy krajský soud neposoudil. V návaznosti na toto pochybení nebylo ani zřejmé, zda bylo možno tabákové výrobky považovat za některou z věcí podle § 48 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Rovněž podmínku požadavku na ochranu bezpečnosti osob nebo majetku či jiného obdobného obecného zájmu měl Nejvyšší správní soud za naplněnou; v tomto ohledu však pouze s výhradou, že se zabrané tabákové výrobky nacházely mimo daňový sklad stěžovatelky, protože je již stěžovatelka nemohla označit správnými nálepkami. Námitky kasační stížnosti směřující proti jiným vadám napadeného rozsudku či proti jiným závěrům krajského soudu Nejvyšší správní soud za důvodné nepovažoval.

2.2. Rozsudek krajského soudu ze dne 11. 9. 2023, č. j. 63 Af 12/2021-77

[9] Krajský soud následně žalobu rozsudkem ze dne 11. 9. 2023, č. j. 63 Af 12/2021-77, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. znovu zamítl. Stěžovatelka tvrdila, že bylo namístě aplikovat pozdější úpravu § 135q zákona o spotřebních daních ve znění účinném od 1. 4. 2019, podle něhož se lze dopustit přestupku spočívajícího v nesprávném (či absentujícím) značení tabákových výrobků teprve uvolněním do volného daňového oběhu. Naproti tomu zákon o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 3. 2019 tento požadavek neobsahoval, a pozdější právní úprava je tak pro stěžovatelku příznivější.

[10] Krajský soud této argumentaci nepřisvědčil, neboť přestupkové řízení nebylo vedeno pro přešupek podle § 135q zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 1. 4. 2019, nýbrž pro správní delikt podle § 135zk odst. 1 písm. b) téhož zákona ve znění účinném ke dni 27. 2. 2017. Relevantní úprava tedy dopadala na veškeré výrobky, nikoliv pouze na ty uvolněné z daňového skladu. Ze skutkových okolností projednávané věci je navíc zřejmé, že zabírané tabákové výrobky byly vyrobeny v daňovém skladu stěžovatelky a v období od 10. 11. 2016 do 27. 2. 2017 byly stěžovatelkou uvedeny do volného oběhu. To vyplývá z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že zabírané tabákové výrobky byly zajištěny ve skladu hotových výrobků, což ostatně shodně uváděla i stěžovatelka v žalobě. Již ze samotného označení tohoto skladu, tj. „Sklad hotových výrobků – není daňový sklad“, vyplývá, že se o daňový sklad nejedná. Tabákové výrobky, které byly v tomto skladu zajištěny a později zabráněny, tedy byly uvolněny do volného oběhu.

[11] Krajský soud tedy uzavřel, že stěžovatelka v období od 10. 11. 2016 do 27. 2. 2017 značila tabákové výrobky nesprávně, čímž porušila povinnosti vyplývající z § 114 odst. 4

zákona o spotřebních daních, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních ve znění účinném ke dni 27. 2. 2017. Zabírané tabákové výrobky byly použity ke spáchání tohoto správního deliktu, a šlo tedy o věci podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajskému soudu vytkla, že nepoužil pozdější právní úpravu, která je pro stěžovatelku příznivější. V důsledku tohoto pochybení se krajský soud vyhnul posouzení otázky, zda bylo prokázáno, že veškeré nesprávně značené výrobky byly stěžovatelkou uvolněny do volného daňového oběhu. Podle stěžovatelky přinejmenším některé nesprávně značené výrobky byly zajištěny v daňovém skladu, a tedy před uvolněním do volného daňového oběhu. Rovněž se tak krajský soud vyhnul otázce, zda mohly být tabákové výrobky v daňovém skladu správně přeznačeny.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Ztotožnil se se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka svým jednáním naplnila znaky správního deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních ve znění účinném ke dni 27. 2. 2017. Podle žalovaného ze správního spisu vyplývá, že veškeré zabrané tabákové výrobky byly stěžovatelkou uvolněny do volného oběhu. Podmínky pro zabránění tabákových výrobků tak byly jistě splněny.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatelka je řádně zastoupena a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná – a to přesto, že již v této věci rozhodoval a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, *„jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“*.

[15] Možnost stěžovatelky napadnout nové rozhodnutí krajského soudu byla omezena citovaným ustanovením, k jehož aplikaci se vyslovil Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, č. 119/37 SbNU 519, poukázal na to, že je jím zajištěno, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.

[16] Pokud jde o posuzovanou věc, Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku zrušil rozsudek krajského soudu a zavázal jej, aby se vypořádal s námitkami zpochybňujícími závěr, že se stěžovatelka dopustila jednání vykazujícího znaky správního deliktu, a zda bylo možno považovat zabrané tabákové výrobky za některou z věcí uvedených v § 48 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve zbytku neshledal kasační stížnost směřující proti předchozímu rozsudku krajského soudu důvodnou. Právě

pokračování

v uvedeném rozsahu stěžovatelka podává kasační stížnost, která je přípustná, neboť ve svém předchozím rozsudku Nejvyšší správní soud nevyslovil závazný právní názor na meritorní posouzení věci, ale pouze zavázal krajský soud, aby se předestřenými otázkami zabýval.

[17] Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti, ověřil při tom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] V posuzované věci jde o zákonnost rozhodnutí žalovaného o zabránění věci. Žalovaný rozhodl o zabránění neznačených tabákových výrobků podle § 135zg zákona o spotřebních daních (ve znění účinném od 1. 4. 2019), podle něhož „[j]sou-li splněny podmínky pro rozhodnutí o zabránění věci, která je neznačeným tabákovým výrobkem nebo tabákovým výrobkem značeným nesprávným způsobem, rozhodne se o jejím zabránění, a to i v případě, že její hodnota je v nápadném nepoměru k povaze přestupku“. Podmínky pro zabránění věci upravuje § 53 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle jehož písm. b) „[n]bylo-li uloženo propadnutí věci uvedené v § 48 odst. 1, lze rozhodnout, že se taková věc zabírá, jestliže náleží pachateli, proti němuž nelze vést řízení o přestupku nebo jemuž za přestupek nelze uložit správní trest a jestliže to vyžaduje bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem“.

[20] Jak vyložil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku č. j. 5 Afs 187/2022-56 (důraz přidán): „Žalovaný specifikoval, že zabrané tabákové výrobky považoval za věc, která byla použita ke spáchání přestupku či k jeho spáchání určena [§ 48 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Jak vidno, podmínky pro zabránění neznačených či nesprávně značených tabákových výrobků lze rozdělit do těchto základních okruhů: 1) musí se jednat o **neznačený tabákový výrobek** nebo **nesprávně značený výrobek**, 2) musí náležet **pachateli**, proti kterému **nelze vést řízení o přestupku** (resp. o správním deliktu) nebo mu **nelze uložit trest**, 3) zabíraný tabákový výrobek musí být možno považovat za věc uvedenou v § 48 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, 4) zabránění musí vyžadovat **bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem**.“ Z citovaného rozsudku rovněž vyplývá, že žalovaným zabrané tabákové výrobky bylo možno považovat za neznačené (resp. nesprávně značené) a že byla splněna i podmínka, že zabránění vyžaduje bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem – to však s výhradou, že byly tabákové výrobky již uvedeny do volného daňového oběhu.

[21] Klíčovou otázkou vznesenou kasační stížností je, zda stěžovatelčino jednání naplnilo znaky přestupku či správního deliktu spočívajícího v neznačení (resp. nesprávném značení) tabákových výrobků. Podle stěžovatelky měl krajský soud použít pozdější a pro stěžovatelku příznivější úpravu, která na rozdíl od úpravy účinné v době deliktního jednání jako podmínku spáchání přestupku výslovně uváděla uvedení neznačených (či nesprávně značených) tabákových výrobků do volného daňového oběhu. Tím, že krajský soud nepoužil pozdější úpravu, se podle stěžovatelky vyhnul posouzení stěžejní otázky, zda byly zabrané tabákové výrobky zajištěny ve volném daňovém oběhu, či v daňovém skladu.

[22] Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá „podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější“.

[23] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 6. 2019, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“.

[24] Podle konstantní judikatury Ústavního soudu je rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda by bylo použití pozdějšího zákona pro pachatele příznivější: „celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlídnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu [...], resp. závěr, že použití nového práva je pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější, než právo dřívější. [...] Jednání, za které pachatel může být uznán vinným a uložen mu trest, tedy musí být posouzeno podle souhrnu všech trestněprávních norem, které jsou relevantní pro výrok o vině a o trestu. Podle toho, zda souhrn takovýchto norem podle pozdějšího zákona je ve srovnání se souhrnem norem dřívějšího zákona, je jako celek pro pachatele příznivější, či nikoliv, lze rozhodnout o aplikaci pozdějšího zákona“ (viz náleží Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 158/2000).

[25] Jednoduše řečeno, v případě posuzování odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt, je na krajském soudu, aby aplikoval pozdější úpravu, je-li pro pachatele příznivější, a to i když nabyla účinnosti teprve poté, co rozhodnutí o přestupku či správním deliktu nabylo právní moci. Zda je tato úprava příznivější, je však třeba posoudit v celkovém kontextu, tj. za přihlídnutí mj. k rozhodným skutkovým okolnostem. Právě skutkové okolnosti případu jsou pro posouzení příznivosti pozdější právní úpravy v posuzované věci klíčové.

[26] Podle § 135zk odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních ve znění účinném ke dni 27. 2. 2017 se právnická nebo podnikající fyzická osoba „dopustí správního deliktu tím, že neznačí tabákové výrobky tabákovými nálepkami podle § 114“. Podle stěžovatelky je příznivější pozdější právní úprava, neboť podle § 135q odst. 2 zákona o spotřebních daních ve znění účinném od 1. 4. 2019, platí: „Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že do volného daňového oběhu uvede tabákové výrobky, které musí být značeny, a) neznačené, b) značené nesprávným způsobem [...]“ (důraz přidán).

[27] Z vyjádření žalovaného nevyplývá, zda podle jeho rozhodovací praxe byla i původní úprava vykládána tak, že se při nesprávném (či zcela absentujícím) značení tabákových výrobků jedná o správní delikt teprve v okamžiku, kdy jsou tyto tabákové výrobky uvolněny do volného daňového oběhu. Jak však konstatoval i krajský soud, ze správního spisu vyplývá, že veškeré zabrané tabákové výrobky byly zajištěny ve volném daňovém oběhu, a nikoliv v daňovém skladu stěžovatelky.

[28] K tomu je třeba dodat, že podle § 3 odst. 1 písm. k) bod 4. zákona o spotřebních daních ve znění účinném ke dni 27. 2. 2017 se rozumí „uvedením do volného daňového oběhu každé skladování nebo doprava vybraných výrobků, u nichž se neprokáže, že se jedná o výrobky zdaněné, nebo pokud se neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně“ (ve znění účinném

pokračování

ke dni rozhodnutí krajského soudu je stejná úprava obsažena v bodě 6. téhož ustanovení). Skladování v daňovém skladu, kde se tabákové výrobky mohou mj. i vyrábět a kde dochází ke značení tabákových výrobků (§ 116 odst. 3 zákona o spotřebních daních ve znění účinném ke dni 27. 2. 2017 a § 114 odst. 4 téhož zákona ve znění účinném ke dni rozhodnutí krajského soudu), zajiště nelze považovat za uvedení do volného daňového oběhu.

[29] Tabákové výrobky však byly zabaveny a zabrány mimo daňový sklad. Žalovaný přistoupil k zabránění tabákových výrobků, které byly zajištěny ve dnech 27. 2. 2017 a 30. 3. 2017 (rozhodnutí č. j. 19484-2/2017-520000-31 a č. j. 29873-2/2017-520000-31) žalovaným ve skladu stěžovatelky označeném nápisem „Sklad hotových výrobků – není daňový sklad“, přičemž z těchto rozhodnutí vyplývá, že podle povolení k provozování daňového skladu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 107063-8/2016-520000-11, mají být v takto označeném samostatně uzamykatelném skladovacím prostoru vyčleněném z daňového skladu uskladněny označené tabákové výrobky uvedené do volného daňového oběhu.

[30] Žalovaný rozhodl též o zabránění tabákových výrobků, které byly zajištěny dne 1. 3. 2017 Celním úřadem pro Olomoucký kraj v prostorech společnosti GECCO a.s., se sídlem Šlechtitelů 7, Olomouc, kde byly nalezeny při místním šetření (protokol ze dne 1. 3. 2017, č. j. 19448/2017-580000-31). Stěžovatelka tyto výrobky dodala uvedené společnosti za účelem komisního prodeje.

[31] Jak vidno, jak tabákové výrobky zajištěné přímo žalovaným, tak i výrobky zajištěné Celním úřadem pro Olomoucký kraj byly zajištěny poté, co je stěžovatelka uvedla do volného daňového oběhu. Je tedy patrné, že pozdější úprava, tj. § 135q odst. 2 zákona o spotřebních daních ve znění účinném od 1. 4. 2019, na kterou odkazuje stěžovatelka, nebyla pro stěžovatelku příznivější – veškeré nesprávně značené (resp. neznačené) tabákové výrobky zabrané žalobou napadeným rozhodnutím byly zajištěny ve volném daňovém oběhu, a je tedy zřejmé, že by stěžovatelka naplnila i skutkovou podstatu přestupku podle pozdější úpravy.

[32] Krajský soud tedy nepochybil, dospěl-li k závěru, že stěžovatelka naplnila znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních ve znění účinném ke dni 27. 2. 2017.

[33] Není pravdou, že by krajský soud neposoudil otázku, zda byly tabákové výrobky zajištěny ve volném daňovém oběhu. Tento závěr z napadeného rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývá (viz zejména bod 50. napadeného rozsudku krajského soudu) a jak ostatně vyplývá z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

[34] Stěžovatelce nelze přisvědčit, že by se krajský soud vyhnul posouzení otázky, zda mohly být zabrané tabákové výrobky přeznačeny správnými nálepkami. Jak je zřejmé ze shora uvedeného, tabákové výrobky byly zajištěny mimo daňový sklad, přičemž značit tabákové výrobky nálepkami lze pouze v daňovém skladu (§ 116 odst. 3 zákona o spotřebních daních ve znění účinném ke dni 27. 2. 2017 a § 114 odst. 4 téhož zákona ve znění účinném ke dni rozhodnutí krajského soudu).

[35] Jak již též Nejvyšší správní soud uvedl, při zabránění tabákového výrobku podle § 135zg zákona o spotřebních daních ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí

žalovaného (zabrání věci jakožto ochranné opatření se posuzuje podle právní úpravy účinné v době jeho uložení - § 2 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky) je v souladu s § 58 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky nutno, jde-li o zabránění pachatel, kterého nelze stíhat v přestupkovém řízení kvůli uplynutí promlčecí doby, aby byla zabírána některá z věcí podle § 48 odst. 1 téhož zákona, tj. věc ke spáchání přestupku určená či užitá [písm. a)], získaná přestupkem či jako odměna za něj [písm. b)], či kterou za takto získanou věc pachatel nabyl [písm. c)]. Krajský soud považoval tabákové výrobky za věc užitou při spáchání přestupku podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Stěžovatelka proti takovému posouzení nic konkrétního nenamítá, a Nejvyšší správní soud tedy pouze konstatuje, že s tímto závěrem souhlasí.

[36] Na základě všech těchto skutečností a závěrů vyplývajících z citovaného rozsudku NSS č. j. 5 Afs 187/2022-56 lze uzavřít, že zabrané tabákové výrobky byly nesprávně značené (resp. neznačené), stěžovatelka se dopustila jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních ve znění účinném ke dni 27. 2. 2023, přičemž za jeho spáchání ji již nelze postihnout vzhledem k uplynutí promlčecí doby, zabrané tabákové výrobky lze považovat za věci použité ke spáchání přestupku [§ 48 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky] a zabránění vyžadoval zájem na řádném zdanění i zájmy na bezpečnosti osob a majetku a na ochraně zdraví. Veškeré předpoklady pro zákonné zabránění věci tedy v posuzované věci byly splněny.

5. Závěr a náklady řízení

[37] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak jako úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II.).

[39] Stěžovatelka zaplatila v řízení o kasační stížnosti vedené Nejvyšším správním soudem soudní poplatek ve výši 5 000 Kč (č. l. 12 soudního spisu), ačkoli k jeho platbě nebyla povinna (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014-60, č. 3396/2016 Sb. NSS, podle něhož: „*Účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.*“). Proto soud rozhodl tak, že zaplacený soudní poplatek bude stěžovatce vrácen, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 1. března 2024

pokračování

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu